

STEPHEN KING

Η πρώτη συλλογή διηγημάτων
του Stephen King

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΒΑΡΔΙΑ

Μετάφραση: Γωγώ Αρβανίτη

Έγραψαν για το *Νυχτερινή βάρδια*

«Μακάβριο... Αγωνία πέρα απ' τα όρια!»

–*Dallas Times Herald*

«Ο Κινγκ είναι μαέστρος του τρόμου... Αφού σας πιάσει στα δίκτυα του, θα εξουδετερώσει μία προς μία όλες τις άμυνές σας ενάντια στον τρόμο!»

–*Cincinnati Enquirer*

«Αλλόκοτος φόβος και τρόμος.»

–*Chicago Tribune*

«Υφέρπων τρόμος... Θα σας σηκωθούν οι τρίχες!»

–*Tacoma News Tribune*

«Ένα σαγηνευτικό ταξίδι στον κόσμο του τρόμου από τον μετρ του είδους!»

–*Los Angeles Times*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή, από τον D. MacDonald	7
Πρόλογος	13
Τζερούσαλεμς Λοτ	33
Νυχτερινή βάρδια	85
Νυχτερινό κύμα	111
Είμαι η πύλη	123
Το μάγκανο	143
Ο μπαμπούλας	173
Γκρίζα μάζα	191
Πεδίο μάχης	208
Τα φορτηγά	224
Μερικές φορές επιστρέφουν	249
Άνοιξη σαν φράουλα	291
Η μαρκίζα	306
Ο κουρέας του γκαζόν	331
Πρώην καπνιστές Α.Ε.	346
Ξέρω τι χρειαζεσαι	375
Τα παιδιά στις καλαμποκιές	408
Το τελευταίο σκαλί	452
Αυτός που αγαπούσε τα λουλούδια	470
Ένα για τον δρόμο	479
Η γυναίκα στο δωμάτιο	502

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στα πάρτι (που τα αποφεύγω όποτε μπορώ) συχνά με πλησιάζει κάποιος μ' ένα μεγάλο χαμόγελο για να συστηθούμε κι έπειτα, με χαρωπά συνωμοτικό ύφος, μου λέει: «Ξέρετε, πάντα ήθελα να γράψω.»

Παλιότερα προσπαθούσα να είμαι ευγενικός.

Τώρα πια ανταποκρίνομαι με τρελό ενθουσιασμό: «Ξέρετε, εγώ πάντα ήθελα να γίνω νευροχειρουργός.»

Σαστίζουν. Δεν πειράζει. Κυκλοφορούν πολλοί σαστισμένοι άνθρωποι τώρα τελευταία.

Αν θέλεις να γράψεις, γράφεις.

Ο μόνος τρόπος για να μάθεις να γράφεις είναι γράφοντας. Μια τακτική που δεν θα ήταν ωφέλιμη στη νευροχειρουργική.

Ο Στίβεν Κινγκ πάντα ήθελε να γράψει και γράφει.

Έγραψε την *Κάρι*, το *Σάλεμς Λοτ*, τη *Λάμψη*, έγραψε τα ωραία διηγήματα που θα διαβάσετε σ' αυτό το βιβλίο και αναρίθμητες ιστορίες, μυθιστορήματα, αποσπάσματα, ποιήματα, δοκίμια και άλλα διάφορα αταξινόμητα κείμενα, που τα περισσότερα είναι πολύ άθλια για να δημοσιευτούν.

Γιατί έτσι γίνεται.

Γιατί δεν υπάρχει άλλος τρόπος να γίνει. Κανένας άλλος τρόπος.

Η ψυχαναγκαστική εργατικότητα σχεδόν αρκεί. Μα όχι εντελώς.

Πρέπει να έχεις και όρεξη για τις λέξεις. Βουλιμία. Να θέλεις να κυλιστείς στις λέξεις. Πρέπει να διαβάσεις εκατομμύρια λέξεις γραμμένες από άλλους.

Διαβάζεις τα πάντα, με εξουθενωτική ζήλια ή με μια περιφρόνηση που γίνεται κουραστική.

Φυλάς την περισσότερη περιφρόνηση για εκείνους που κρύβουν την ανικανότητα πίσω από μακριές λέξεις, τετονική δομή φράσεων και βαρύγδουπους συμβολισμούς, χωρίς αίσθηση της υπόθεσης, του ρυθμού ή των χαρακτήρων.

Μετά θα πρέπει να αρχίσεις να καταλαβαίνεις τον εαυτό σου τόσο καλά ώστε να ξεκινήσεις να καταλαβαίνεις και άλλους ανθρώπους. Ένα κομμάτι του εαυτού μας υπάρχει σε κάθε πρόσωπο που μπορεί να γνωρίσουμε.

Εντάξει, λοιπόν. Φοβερή εργατικότητα, συν αγάπη για τις λέξεις, συν ενσυναίσθηση και από το σύνολο ενδέχεται να προκύψει, επώδυνα, μια κάποια αντικειμενικότητα.

Ποτέ απόλυτη αντικειμενικότητα.

Σε τούτη την εύθραυστη στιγμή του χρόνου, δακτυλογραφώ αυτές τις λέξεις στη γαλάζια γραφομηχανή μου, εφτά γραμμές κάτω από την κορυφή της δεύτερης σελίδας μιας εισαγωγής, ξέροντας με σαφήνεια τι αίσθηση και τι νόημα επιζητώ, αλλά διόλου σίγουρος ότι το πετυχαίνω.

Όντας στον χώρο τα διπλάσια χρόνια από τον Στίβεν Κινγκ, είμαι λιγάκι πιο αντικειμενικός όσον αφορά τη δουλειά μου απ' όσο είναι εκείνος για τη δική του.

Η αντικειμενικότητα αποκτάται πολύ επώδυνα και πολύ αργά.

Στέλνεις βιβλία παντού στον κόσμο και είναι πολύ δύσκολο να μειώσεις τον ενθουσιασμό τους. Είναι παιδιά, μπερδεμένα παιδιά που ψάχνουν να βρουν τον δρόμο τους, παρά τα κουσούρια που τους έχεις φορτώσει. Και τι δεν θα έδινα για να μπορούσα να τα ξαναμαζέψω στο σπίτι και να ρίξω σε όλα από

ένα τελευταίο γερό ξεσκαρτάρισμα. Σελίδα τη σελίδα. Χτένισμα και καθάρισμα, βούρτσισμα και λουστράρισμα. Συγύρισμα.

Ο Στίβεν Κινγκ, στα τριάντα του, είναι μακράν πολύ καλύτερος συγγραφέας από εμένα στα τριάντα ή και στα σαράντα μου.

Δικαιούμαι να τον μισώ λιγάκι γι' αυτό.

Και νομίζω ότι ξέρω καμιά δεκαριά από τους δαίμονες που κρύβονται στους θάμνους εκεί που τον οδηγεί ο δρόμος του, αλλά ακόμη κι αν είχα τρόπο να τον προειδοποιήσω, δεν θα ωφελούσε σε τίποτα. Ή θα τους τσακίσει ή θα τον τσακίσουν.

Είναι τόσο απλό.

Είμαστε μαζί μέχρι εδώ;

Εργατικότητα, λεξιλαγνεία, ενσυναίσθηση, αντικειμενικότητα που αυξάνεται ανάλογα και ύστερα τι;

Η υπόθεση. Η υπόθεση. Η υπόθεση, που να πάρει!

Υπόθεση είναι κάτι που συμβαίνει σε κάποιον για τον οποίο καθοδηγείσαι να ενδιαφερθείς. Μπορεί να συμβεί σε οποιαδήποτε διάσταση –σωματική, πνευματική, ψυχική– και σε διάφορους συνδυασμούς αυτών των διαστάσεων.

Χωρίς συγγραφική παρέμβαση.

Συγγραφική παρέμβαση είναι: «Θεέ μου, δες πόσο *ωραία* γράφω. Μαμά!»

Ένα άλλο είδος παρέμβασης είναι η φρिकाλεότητα. Να μία από τις αγαπημένες μου, που ανθολόγησα από ένα περσινό Μεγάλο Μπεστ Σέλερ: «Τα μάτια του γλίστρησαν στο μπροστινό μέρος του φορέματός της.»

Συγγραφική παρέμβαση είναι μια φράση τόσο αδέξια, που ο αναγνώστης συνειδητοποιεί ξαφνικά ότι διαβάζει και αποσύρεται από την υπόθεση. Αιφνιδιάζεται και αποτραβιέται.

Μια άλλου είδους παρέμβαση είναι μια μίνι-διάλεξη ενσωματωμένη στην υπόθεση. Ένα από τα πιο σοβαρά ελαττώματά μου.

Μια εικόνα μπορεί να στηθεί όμορφα, να είναι απροσδόκητη και να μη διαλύει τη μαγεία. Σε ένα από τα διηγήματα αυτού του βιβλίου, με τίτλο «Τα φορτηγά», ο Στίβεν Κινγκ συνθέτει μια σκηνή αγωνιώδους αναμονής σ' ένα στέκι φορτηγατζήδων σε μια εθνική οδό, περιγράφοντας τους ανθρώπους: «Ήταν πλασιέ και κρατούσε τον χαρτοφύλακά του με τα δείγματα κοντά του, σαν να ήταν σκυλάκι που είχε αποκοιμηθεί.»

Το βρίσκω ωραίο.

Σ' ένα άλλο διήγημα επιδεικνύει το πολύ καλό αυτί του, την ικανότητα να δίνει στους διαλόγους ακρίβεια και αληθοφάνεια. Ένας άντρας και η σύζυγός του κάνουν ένα μακρύ ταξίδι. Έχουν πάρει έναν από τους επαρχιακούς δρόμους. Εκείνη λέει: «Ναι, Μπαρτ. Ξέρω ότι βρισκόμαστε στη Νεμπράσκα, Μπαρτ. Αλλά πού στο διάολο βρισκόμαστε;» Αυτός λέει: «Εσύ έχεις τον χάρτη. Ψάξ' το. Ή μήπως δεν ξέρεις να διαβάζεις;»

Καλό. Φαίνεται τόσο απλό. Σαν εγχείρηση εγκεφάλου. Το νυστέρι έχει μια αιχμηρή άκρη. Το κρατάς σωστά. Και κόβεις.

Τώρα, διακινδυνεύοντας να γίνω εικονοκλάστης, θα πω ότι δεν μου καίγεται καρφί για το πεδίο συγγραφής που επιλέγει ο Στίβεν Κινγκ. Το γεγονός ότι προς το παρόν τον ευχαριστεί να γράφει για στοιχειά, για μάγια και για μυστήριους θορύβους σε κελάρια είναι για μένα το λιγότερο σημαντικό και χρήσιμο πράγμα που θα μπορούσε κανείς να πει γι' αυτόν.

Έχει πολλούς μυστήριους θορύβους αυτό το βιβλίο, έχει και μια τρελαμένη πρέσα σιδερώματος που με κατατρόμαξε, όπως θα τρομάξει κι εσάς, έχει αρκετά αληθοφανώς διαβολικά παιδάκια για να γεμίσουν την Ντίσνεϊλαντ μια Κυριακή του Φεβρουαρίου, αλλά το κυριότερο είναι η υπόθεση.

Σε κάνει να ενδιαφερθείς.

Προσέξτε κάτι. Δύο από τα δυσκολότερα πεδία συγγραφής είναι το χιούμορ και ο αποκρυφισμός. Σε αδέξια χέρια το χιουμοριστικό γίνεται για κλάματα και ο αποκρυφισμός για γέλια.

Αν όμως ξέρεις να το κάνεις καλά, μπορείς να γράψεις σε οποιοδήποτε πεδίο.

Ο Στίβεν Κινγκ δεν πρόκειται να αυτοπεριοριστεί στο πεδίο του τωρινού έντονου ενδιαφέροντός του.

Ένα από τα πιο σημαντικά και συγκινητικά διηγήματα αυτού του βιβλίου είναι το «Τελευταίο σκαλί». Διαμάντι. Χωρίς ούτε ένα θρόισμα ούτε μία πνοή από άλλους κόσμους.

Κι ένα τελευταίο.

Δεν γράφει για να ευχαριστήσει εσάς. Γράφει για να ευχαριστηθεί ο ίδιος. Κι εγώ γράφω για να ευχαριστηθώ εγώ. Όταν συμβαίνει αυτό, η δουλειά μας θα αρέσει και σ' εσάς. Αυτά τα διηγήματα έκαναν τον Στίβεν Κινγκ να ευχαριστηθεί, το ίδιο κι εμένα.

Από μια περίεργη σύμπτωση, σήμερα που γράφω αυτό το κομμάτι, το μυθιστόρημα του Στίβεν Κινγκ *Η Λάμψη* και το δικό μου *Συγκυριαρχία* βρίσκονται, και τα δύο, στη λίστα των μπεστ σέλερ. Δεν είμαστε σε ανταγωνισμό μεταξύ μας ποιος θα κερδίσει εσάς. Ανταγωνιζόμαστε, νομίζω, τα κακογραμμένα και επιτηδευμένα μυθιστορήματα εντυπωσιασμού, τα γραμμένα από πολύ γνωστά ονόματα που ποτέ δεν μπήκαν στον κόπο να μάθουν την τέχνη τους.

Μέχρι στιγμής, όσον αφορά την υπόθεση και την ευχαρίστηση, δεν κυκλοφορούν πολλοί Στίβεν Κινγκ.

Αν φτάσατε μέχρι εδώ, ελπίζω να έχετε άφθονο χρόνο. Θα μπορούσατε να είχατε ξεκινήσει από τα διηγήματα.

JOHN D. MACDONALD

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ας μιλήσουμε εσείς κι εγώ. Ας μιλήσουμε για τον φόβο.

Το σπίτι είναι άδειο τώρα που γράφω· είναι Φεβρουάριος και έξω πέφτει μια κρύα βροχή. Είναι νύχτα. Καμιά φορά, όταν φυσάει όπως φυσάει απόψε, κόβεται το ρεύμα. Προς το παρόν δεν έχει κοπεί, οπότε ας μιλήσουμε πολύ ειλικρινά για τον φόβο. Ας μιλήσουμε πολύ λογικά για τη μετάβαση στο σύνορο της τρέλας... και ίσως πέρα από αυτό.

Το όνομά μου είναι Στίβεν Κινγκ. Είμαι ενήλικας, με σύζυγο και τρία παιδιά. Τους αγαπώ και πιστεύω ότι το συναίσθημα είναι αμοιβαίο. Δουλειά μου είναι η συγγραφή και η δουλειά μου μου αρέσει πάρα πολύ. Τα μυθιστορηματά μου –*Κάρι, Σάλεμς Λοτ, Η Λάμψη*– είναι αρκετά επιτυχημένα ώστε να μου επιτρέπουν να ασχολούμαι μόνο με το γράψιμο, και μου δίνει μεγάλη χαρά που μπορώ και το κάνω. Σ’ αυτό το στάδιο της ζωής μου είμαι σε γενικές γραμμές υγιής. Πέρσι κατάφερα να μειώσω το κάπνισμα, από τα άφιλτρα που κάπνιζα από τα δεκαοχτώ μου σε μια μάρκα τσιγάρων με χαμηλή πίσσα και νικοτίνη, και ακόμα ελπίζω ότι θα μπορέσω κάποτε να το κόψω εντελώς. Η οικογένειά μου κι εγώ ζούμε σ’ ένα ωραίο σπίτι δίπλα σε μια σχετικά αμόλυντη λίμνη στο Μείν· το περασμένο φθινόπωρο ξύπνησα ένα πρωί και είδα ένα ελάφι να στέκεται στο γκαζόν της αυλής μας δίπλα στο τραπέζι του πικ νικ. Η ζωή μας είναι καλή.

Ωστόσο... ας μιλήσουμε για τον φόβο. Δεν θα υψώσουμε τη φωνή μας ούτε θα ουρλιάξουμε· θα μιλήσουμε λογικά, εσείς κι

εγώ. Θα μιλήσουμε για το πώς η πυκνή ύφανση των πραγμάτων ξηλώνεται καμιά φορά εντελώς ξαφνικά με τρομακτική ταχύτητα.

Τη νύχτα, όταν πέφτω στο κρεβάτι μου, ακόμα και τώρα κάνω τα αδύνατα δυνατά για να είναι πάντοτε τα πόδια μου κάτω από την κουβέρτα αφού σβήσουν τα φώτα. Δεν είμαι πια παιδί, αλλά... δεν μου αρέσει να κοιμάμαι με το ένα πόδι έξω από τα σκεπάσματα. Γιατί, αν έβγαινε κάτω από το κρεβάτι ένα κρύο χέρι και με άρπαζε από τον αστράγαλο, μπορεί να ούρλιαζα. Ναι, μπορεί να ούρλιαζα μέχρι να αναστηθούν οι πεθαμένοι. Τέτοια πράγματα δεν συμβαίνουν, βέβαια, και το ξέρουμε όλοι. Στις παρακάτω ιστορίες θα συναντήσετε κάθε λογής πλάσματα της νύχτας: βαμπίρ, δαιμονόφιλους, ένα πράγμα που ζει στην ντουλάπα και διάφορα άλλα τρομακτικά. Κανένα δεν είναι αληθινό. Ούτε αυτό που είναι κάτω από το κρεβάτι μου και περιμένει να με αρπάξει από τον αστράγαλο είναι αληθινό. Το ξέρω, όπως ξέρω επίσης ότι αν έχω πάντα τα πόδια μου κάτω από τα σκεπάσματα, δεν θα μπορέσει να με αρπάξει από τον αστράγαλο.

Μερικές φορές δίνω διαλέξεις σε ομάδες ανθρώπων που ενδιαφέρονται για τη συγγραφή ή τη λογοτεχνία και προτού λήξει ο χρόνος των ερωταπαντήσεων, πάντα κάποιος θα σηκωθεί και θα μου κάνει την εξής ερώτηση: *Γιατί επιλέγετε τόσο φρικιαστικά θέματα;*

Συνήθως απαντώ με μια άλλη ερώτηση: *Γιατί θεωρείτε δεδομένο ότι επιλέγω;*

Η συγγραφή είναι ένα επάγγελμα του είδους άρπαξε-ό,τι-μπορέσεις. Όλοι έχουμε ένα φίλτρο στο πάτωμα του μυαλού μας, και όλα αυτά τα φίλτρα έχουν διαφορετικά μεγέθη και πλέγματα. Κάτι που συγκρατείται από το δικό μου φίλτρο μπορεί να περάσει από το δικό σας. Κάτι που συγκρατείται από το δικό σας μπορεί να περάσει από το δικό μου, άνετα.

Φαίνεται πως έχουμε όλοι μια έμφυτη τάση να σκαλίζουμε τη γλίνα που μαζεύεται στο φίλτρο του μυαλού μας κι αυτό που βρίσκουμε εκεί συνήθως εξελίσσεται σε κάποιου είδους πάρεργο. Ο λογιστής μπορεί να είναι και φωτογράφος. Ο αστρονόμος μπορεί να συλλέγει νομίσματα. Ο δάσκαλος μπορεί να ξεπατικώνει με κάρβουνο σε ρυζόχαρτο ταφικά επιγράμματα. Η γλίνα που μαζεύεται στο φίλτρο του μυαλού μας, το υλικό που αρνείται να περάσει από το πλέγμα, συχνά καταλήγει να γίνει η προσωπική εμμονή του καθενός μας. Στην πολιτισμένη κοινωνία μας υπάρχει η σιωπηρή συμφωνία να αποκαλούμε τις εμμονές μας «χόμπι».

Μερικές φορές το χόμπι γίνεται δουλειά πλήρους απασχόλησης. Ο λογιστής διαπιστώνει ότι μπορεί να ζήσει την οικογένειά του τραβώντας φωτογραφίες· ο δάσκαλος μπορεί να γίνει τόσο ειδικός στα ταφικά επιγράμματα, ώστε να περιοδεύει δίνοντας διαλέξεις. Και μάλιστα υπάρχουν μερικά επαγγέλματα που ξεκινούν σαν χόμπι και παραμένουν χόμπι, ακόμα κι όταν αυτοί που τα ασκούν εξασφαλίζουν τα προς το ζην αποκλειστικά από το χόμπι τους. Αλλά επειδή το «χόμπι» είναι λίγο αστεία και πολύ μπανάλ λεξούλα, έχουμε κάνει άλλη μία σιωπηρή συμφωνία, ότι θα αποκαλούμε τα επαγγελματικά μας χόμπι «τέχνες».

Ζωγραφική. Γλυπτική. Σύνθεση. Τραγούδι. Ηθοποιία. Γνώση ενός μουσικού οργάνου. Συγγραφή. Έχουν γραφτεί τόσο πολλά βιβλία πάνω σ' αυτά τα εφτά θέματα, που αρκούν να βυθίσουν ολόκληρο στόλο από κρουαζιερόπλοια. Και το μόνο πράγμα στο οποίο φαίνεται να συμφωνούμε όλοι είναι το εξής: όσοι ασκούν αυτές τις τέχνες με ειλικρίνεια θα συνεχίσουν να το κάνουν ακόμη κι αν δεν πληρώνονται· ακόμη και αν απειλούνται με φυλακή ή θάνατο. Για μένα, αυτός είναι ένας ακριβής ορισμός της μονομανίας. Ισχύει τόσο για τα απλά χόμπι, όσο και για τα φαντεζί που αποκαλούμε «τέχνες»· συλλέ-

κτες όπλων έχουν στον πίσω προφυλακτήρα του αυτοκινήτου τους αυτοκόλλητα που γράφουν: ΘΑ ΜΟΥ ΠΑΡΕΙΣ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΟΥ ΜΟΝΟ ΑΝ ΞΕΚΟΛΛΗΣΕΙΣ ΤΑ ΚΟΚΑΛΩΜΕΝΑ ΝΕΚΡΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΗ ΛΑΒΗ' και στα προάστια της Βοστώνης νοικοκυρές που ανακάλυψαν τον πολιτικό ακτιβισμό κατά τη διάρκεια των αντιδράσεων για τα σχολικά λεωφορεία συχνά κυκλοφορούν με παρόμοιου ύφους αυτοκόλλητα στον προφυλακτήρα του στέισον βάγκον τους: ΜΟΝΟ ΑΝ ΜΕ ΚΛΕΙΣΕΤΕ ΦΥΛΑΚΗ ΘΑ ΠΑΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ. Επίσης, αν αύριο κηρυσσόταν παράνομη η συλλογή νομισμάτων, ο αστρονόμος δεν θα πήγαινε να παραδώσει στην αστυνομία τα νικέλινα κέρματα του ενός σεντ και τις πεντάρες του με τις κεφαλές Ινδιάνων αρχηγών' θα τα τύλιγε καλά σε μια πλαστική σακούλα, θα τη βύθιζε στο καζανάκι της τουαλέτας και θα πήγαινε μετά τα μεσάνυχτα να τα καμαρώνει.

Φαίνεται πως ξεφύγαμε από το θέμα του φόβου, αλλά στην πραγματικότητα δεν απομακρυνθήκαμε πάρα πολύ. Η γλίνα που συγκρατεί το δικό μου φίλτρο είναι το υλικό του φόβου. Η δική μου εμμονή είναι το μακάβριο. Κανένα από τα διηγήματα που ακολουθούν δεν το έχω γράψει για χρήματα, αν και μερικά είχαν πουληθεί σε περιοδικά προτού δημοσιευτούν εδώ και δεν έχω επιστρέψει ποτέ επιταγή ανεξόφλητη. Εμμονικός είμαι, όχι *τρελός*. Ωστόσο επαναλαμβάνω: δεν τα έγραψα για χρήματα. Τα έγραψα επειδή μου ήρθε να τα γράψω. Απλώς η εμμονή μου τυχαίνει να είναι εμπορεύσιμη. Υπάρχουν σε όλο τον κόσμο άντρες και γυναίκες κλεισμένοι σε άσυλα που δεν είναι εξίσου τυχεροί.

Δεν είμαι κανένας σπουδαίος καλλιτέχνης, αλλά πάντα κάτι με ωθούσε να γράφω. Έτσι, κάθε μέρα κοσκινίζω τη γλίνα και περιεργάζομαι από την αρχή τα παραπεταμένα κομματάκια από παρατηρήσεις, μνήμες, εικασίες, προσπαθώντας να βγάλω κάτι από το υλικό που σταμάτησε στο φίλτρο και δεν κύλησε στον υπόνομο του ασυνειδήτου.

Ο Λουί Λ'Αμούρ, ο συγγραφέας γουέστερν, κι εγώ θα μπορούσαμε να στεκόμαστε και οι δύο στην άκρη μιας λιμνούλας του Κολοράντο και να έχουμε κι οι δύο μια έμπνευση ακριβώς την ίδια στιγμή. Μάλλον θα αισθανόμασταν κι οι δύο την ανάγκη να καθίσουμε κάτω και να προσπαθήσουμε να την εκφράσουμε με λέξεις. Η δική του ιστορία θα μιλούσε ίσως για δικαιώματα χρήσης του ποταμού σε εποχή ξηρασίας, η δική μου το πιθανότερο είναι ότι θα μιλούσε για κάποιο φρικαλέο ατσούμπαλο πλάσμα που αναδύεται αργά από τα ακίνητα νερά για να αρπάξει πρόβατα... άλογα... και τελικά ανθρώπους. Η «εμμονή» του Λιούις Λ'Αμούρ περιστρέφεται γύρω από την ιστορία της Αμερικανικής Δύσης· εγώ τείνω προς τα όντα που γλιστρούν κρυφά τη νύχτα κάτω από το φως των αστεριών. Εκείνος γράφει ιστορίες γουέστερν· εγώ γράφω ιστορίες τρόμου. Είμαστε κι οι δύο λιγάκι λοξοί.

Οι τέχνες είναι ψυχαναγκασμός και ο ψυχαναγκασμός είναι επικίνδυνο πράγμα. Είναι σαν μαχαίρι μέσα στο μυαλό σου. Σε μερικές περιπτώσεις –μου έρχονται στον νου οι Ντίλαν Τόμας, Ρος Λόκριτζ, Χαρτ Κρέιν, Σύλβια Πλαθ– το μαχαίρι μπορεί να στραφεί βίαια εναντίον εκείνου που το κρατάει. Η τέχνη είναι τοπικό καρκίνωμα, συνήθως καλόηθες –οι δημιουργικοί άνθρωποι γενικά ζουν πολλά χρόνια– αλλά και τρομερά κακόηθες μερικές φορές. Χρησιμοποιείς το μαχαίρι προσεκτικά, γιατί ξέρεις ότι αδιαφορεί ποιον θα κόψει. Κι αν είσαι συνετός άνθρωπος, κοσκινίζεις προσεκτικά τη λάσπη... γιατί αυτή η λάσπη μπορεί να μην είναι παντού πεθαμένη.

Μόλις ξεμπερδέψουμε με το *γιατί γράφεις τέτοια πράγματα*, ακολουθεί η συνοδευτική ερώτηση: *Γιατί τα διαβάξει ο κόσμος; Γιατί πουλάνε;* Αυτή εμπεριέχει μια αδήλωτη προϋπόθεση, ότι δηλαδή οι ιστορίες τρόμου, οι ιστορίες φρίκης, συνεπάγονται ένα αρρωστημένο γούστο. Οι επιστολές αναγνωστών μου συχνά ξεκινούν με τη φράση «Θα με θεωρήσετε περίεργο, υποθέ-

τω, αλλά μου άρεσε πολύ το *Σάλεμς Λοτ*» ή «Ίσως έχω μακάβρια γούστα, αλλά κάθε σελίδα της *Λάμψης* ήταν για μένα απόλαυση...»

Νομίζω ότι το κλειδί εδώ ίσως είναι μια φράση από μια κριτική ταινίας στο περιοδικό *Newsweek*. Η κριτική αφορούσε μια ταινία τρόμου, όχι και τόσο καλή, και έλεγε περίπου τα εξής: «...θαυμάσια ταινία, για όσους αρέσει να κόβουν ταχύτητα και να χαζεύουν αυτοκινητικά δυστυχήματα.» Καλή ατάκα, αλλά αν το καλοσκεφτείς, ισχύει για όλα τα βιβλία και τις ταινίες τρόμου. Η ταινία *Η νύχτα των ζωντανών νεκρών* με τις φρικιαστικές σκηνές κανιβαλισμού και μητροκτονίας αφορούσε σίγουρα ανθρώπους που κόβουν ταχύτητα και κοιτάζουν το αυτοκινητικό δυστύχημα· και τι να πει κανείς για το κοριτσάκι που ξερνάει μπιζελόσουπα πάνω στον πάστορα στον *Εξορκιστή*;

Στον *Δράκουλα* του Μπραμ Στόουκερ, που συχνά αποτελεί μέτρο σύγκρισης για τις σύγχρονες ιστορίες τρόμου (και πολύ σωστά· είναι το πρώτο έργο με αναμφισβήτητη ψυχοφροϋδικούς υπαινιγμούς), υπάρχει ένας μανιακός, ο Ρένφελντ, που καταβροχθίζει μύγες, αράχνες και στο τέλος ένα πουλί. Έχοντας φάει το πουλί ολόκληρο, με τα πούπουλα, το ξερνάει. Στο ίδιο μυθιστόρημα υπάρχει επίσης και το παλούκωμα –τελετουργική διείσδυση θα μπορούσε κανείς να το χαρακτηρίσει– μιας νέας και αξιαγάπητης βρικολακίνας, καθώς και ο φόνος ενός μωρού και της μητέρας του.

Τα μεγάλα έργα της λογοτεχνίας του υπερφυσικού εμφανίζουν συχνά το σύνδρομο «κόψε ταχύτητα να δούμε το δυστύχημα». Ο Μπέογουλφ που κατακρεουργεί τη μητέρα του τέρατος Γκρέντελ· ο αφηγητής στο διήγημα του Πόε «Μαρτυριάρα καρδιά», που διαμελίζει τον μισότυφλο από καταρράκτη ευεργέτη του και κρύβει τα κομμάτια κάτω από το πάτωμα· η μακάβρια πάλη του χόμπιτ Σαμ με την αράχνη Σέλομπ στον τελευταίο τόμο της τριλογίας των *Δαχτυλιδιών* του Τόλκιν.

Μερικοί θα διαφωνήσουν έντονα με το παραπάνω σκεπτικό, λέγοντας ότι ο Χένρι Τζέιμς δεν μας δείχνει κανένα αυτοκινητικό δυστύχημα στο *Στρίψιμο της βίδας*. Θα υποστηρίξουν ότι οι μακάβριες ιστορίες του Ναθάνιελ Χόθορν, όπως, λόγω χάρη, «Ο αγαθός νεαρός Μπράουν» και «Το μαύρο βέλο του ιερέα», είναι πολύ πιο καλόγουστες από τον *Δράκουλα*. Ανόητη άποψη. Μας το δείχνουν το αυτοκινητικό δυστύχημα. Τα πτώματα έχουν απομακρυνθεί, ναι, αλλά βλέπουμε τα συντρίμια και παρατηρούμε το αίμα στην ταπετσαρία. Κατά κάποιον τρόπο η λεπτότητα, η απουσία μελοδραματισμού, ο διάχυτος χαμηλός και μελετημένος τόνος ορθολογισμού σε διηγήματα όπως «Το μαύρο βέλο του ιερέα» είναι πιο τρομακτικά ακόμη και από τα βατραχόμορφα τέρατα του Λάβκραφτ ή από το μαρτύριο στο διήγημα του Πόε «Το πηγάδι και το εκκρεμές».

Είναι γεγονός –και οι περισσότεροι το ξέρουμε κατά βάθος– ότι ελάχιστοι από εμάς θα αποφύγουν συνειδητά να ρίξουν μια αμήχανη ματιά στα συντρίμια που περικλείονται από περιπολικά της αστυνομίας και φωτεινά παρακαμπτήρια σήματα πάνω στον αυτοκινητόδρομο, νύχτα. Οι ηλικιωμένοι παίρνουν από το κατώφλι τους την πρωινή εφημερίδα και την ανοίγουν κατευθείαν στη σελίδα με τις αγγελίες θανάτων για να δουν ποιους έχουν ξεπεράσει σε χρόνια ζωής. Και όλοι μας παγώνουμε για λίγο όταν μαθαίνουμε ότι πέθανε ένας Νταν Μπλόκερ¹ ή ένας Φρέντι Πρινζ² ή μια Τζάνις Τζόπλιν. Νιώθουμε τρόμο και ένα περίεργο είδος χαιρεκακίας ακούγοντας στις ειδήσεις στο ραδιόφωνο τον Πολ Χάρβεϊ να λέει ότι μια γυναίκα έπεσε πάνω στις λεπίδες του έλικα ενός μικρού αεροπλάνου ενώ έτρεχε μέσα σε καταρρακτώδη βροχή σ' ένα επαρχιακό αεροδρόμιο ή ότι ένας άντρας έγινε κυριολεκτικά πολτός σ'

¹ Σ.τ.Μ.: Αμερικανός ηθοποιός, γνωστός για τον ρόλο του στην τηλεοπτική σειρά *Μπονάντσα*.

² Σ.τ.Μ.: Αμερικανός stand up κωμικός και ηθοποιός.

ένα γιγάντιο μηχάνημα εργοστασίου, όταν ένας συνάδελφός του σκόνταψε και έπεσε πάνω στην κονσόλα χειρισμού. Ας μην το παιδεύουμε, είναι προφανές: Η ζωή είναι γεμάτη τρόμους, μικρούς και μεγάλους. Και επειδή τους μικρούς τρόμους τούς χωράει ο νους μας, τις πιο δυνατές σφαλίάρες, που μας θυμίζουν ότι είμαστε θνητοί, τις τρώμε απ' αυτούς.

Το ενδιαφέρον μας για τους μικρούς τρόμους είναι αναμφισβήτητο, το ίδιο και η αποστροφή μας. Αυτά τα δύο δημιουργούν ένα περίεργο μείγμα και το υποπροϊόν της μείξης τους μοιάζει να είναι η ενοχή... μια ενοχή που δεν διαφέρει και πολύ από εκείνη που συνοδεύει την αφύπνιση της σεξουαλικότητας μας.

Δεν είναι δική μου δουλειά να σας πω να μην έχετε ενοχές και επίσης δεν είναι δική μου δουλειά να δικαιώσω τα μυθιστορήματά μου ή τα παρακάτω διηγήματα. Ωστόσο μπορεί να γίνει ένας ενδιαφέρων παραλληλισμός μεταξύ σεξ και φόβου. Καθώς μεγαλώνουμε και γινόμαστε ικανοί για σεξουαλικές σχέσεις, το ενδιαφέρον μας γι' αυτές αφυπνίζεται και το ενδιαφέρον μας για το σεξ, εάν δεν διαστραφεί με κάποιον τρόπο, φυσιολογικά τείνει προς τη συνουσία και τη διαιώνιση του είδους. Επίσης, όσο συνειδητοποιούμε μεγαλώνοντας ότι αναπόφευκτα θα πεθάνουμε κάποτε, συνειδητοποιούμε και το συναίσθημα του φόβου. Και νομίζω ότι, όπως η συνουσία τείνει προς την αυτοσυντήρηση, κάθε φόβος μας τείνει προς μια κατανόηση της τελικής κατάληξης.

Υπάρχει μια παλιά ιστορία για εφτά τυφλούς που πιάνουν ο καθένας από ένα διαφορετικό μέρος του σώματος ενός ελέφαντα. Ένας νόμισε ότι έπιασε φίδι, ένας άλλος ότι έπιασε ένα γιγάντιο φύλο φοινικιάς, κάποιος ότι άγγιξε μια πέτρινη κολόνα. Μόνο όταν βρέθηκαν όλοι μαζί κατάλαβαν ότι είχαν πιάσει έναν ελέφαντα.

Ο φόβος είναι το συναίσθημα που μας τυφλώνει. Πόσα πράγματα δεν φοβόμαστε; Φοβόμαστε να ανάψουμε το φως

με βρεγμένα χέρια. Φοβόμαστε να χώσουμε ένα μαχαίρι στη φρυγανιέρα για να ξεσκαλώσουμε ένα αγγλικό μάφιν, αν δεν τη βγάλουμε πρώτα από την πρίζα. Φοβόμαστε τι θα μας πει ο γιατρός από τη σωματική εξέταση που μας έκανε. Φοβόμαστε όταν το αεροπλάνο πέσει απότομα σ' ένα μεγάλο κενό αέρος. Φοβόμαστε ότι μπορεί να εξαντληθούν τα αποθέματα πετρελαίου, ότι μπορεί να τελειώσει ο καθαρός αέρας, το καθαρό νερό, η καλή ζωή. Όταν η κόρη μας έχει υποσχεθεί ότι θα έχει γυρίσει στο σπίτι μέχρι τις έντεκα και η ώρα είναι δώδεκα και τέταρτο και το χιονόνερο χτυπάει τα τζάμια σαν στεγνή άμμος, κι εμείς καθόμαστε και παριστάνουμε ότι παρακολουθούμε την εκπομπή του Τζόνι Κάρσον ρίχνοντας κάθε τόσο ματιές στο βουβό τηλέφωνο, τότε νιώθουμε το συναίσθημα που τυφλώνει, το συναίσθημα που διαλύει στα μουλωχτά τη διαδικασία της λογικής σκέψης.

Το βρέφος είναι ένα άφοβο πλάσμα, μέχρι την πρώτη φορά που δεν θα είναι εκεί η μητέρα του για να του βάλει στο στόμα τη θηλή της μόλις κλάψει. Το νήπιο γρήγορα ανακαλύπτει με τρόπο ωμό και οδυνηρό τι σημαίνει πόρτα που κλείνει απότομα με τον αέρα, καυτό μάτι ηλεκτρικής κουζίνας, πυρετός από αμυγδαλίτιδα ή ιλαρά. Τα παιδιά μαθαίνουν γρήγορα τι είναι φόβος· τον νιώθουν από το πρόσωπο της μητέρας ή του πατέρα τους, όταν ο γονιός μπει στο μπάνιο και τα δει μ' ένα μπουκαλάκι χάπια ή ένα ξυραφάκι στο χέρι.

Ο φόβος μάς κάνει τυφλούς και αγγίζουμε την καθεμιά μορφή του με την ακόρεστη περιέργεια του προσωπικού ενδιαφέροντος, προσπαθώντας να συνθέσουμε ένα σύνολο από εκατοντάδες κομμάτια, σαν τους τυφλούς με τον ελέφαντα.

Διαισθανόμαστε τη μορφή. Τα παιδιά την αντιλαμβάνονται εύκολα, την ξεχνούν και την ξαναμαθαίνουν ως ενήλικες. Η μορφή υπάρχει και οι περισσότεροι από εμάς, αργά ή γρήγορα, καταλαβαίνουμε τι είναι: είναι η σιλουέτα ενός πτώματος κάτω από ένα σεντόνι. Όλοι οι φόβοι μας συνθέτουν έναν μεγάλο

φόβο, όλοι οι φόβοι μας είναι επιμέρους κομμάτια αυτού του μεγάλου φόβου –ένα χέρι, ένα πόδι, ένα δάχτυλο, ένα αυτί. Φοβόμαστε το πτώμα κάτω από το σεντόνι. Είναι το δικό μας πτώμα. Και η μεγάλη γοητεία της λογοτεχνίας τρόμου διαχρονικά είναι ότι λειτουργεί σαν πρόβα του δικού μας θανάτου.

Το είδος ποτέ δεν έχαιρε μεγάλης εκτίμησης· για πολλά χρόνια οι μόνοι φίλοι του Πόε και του Λάβκραφτ ήταν οι Γάλλοι, που κατά κάποιον τρόπο τα είχαν βρει και με τον έρωτα και με τον θάνατο, ενώ οι συμπατριώτες των Πόε και Λάβκραφτ δεν ήθελαν ούτε να τα ξέρουν. Οι Αμερικανοί είχαν σοβαρές ασχολίες τότε, κατασκεύαζαν σιδηρόδρομους, και ο Πόε και ο Λάβκραφτ πέθαναν στην ψάθα. Οι φανταστικές ιστορίες του Τόλκιν από τη Μέση Γη σέρνονταν επί είκοσι χρόνια προτού γνωρίσουν τη μεγάλη επιτυχία, και ο Κουρτ Βόνεγκατ, που τα βιβλία του συχνά πραγματεύονται την ιδέα της πρόβας θανάτου, αντιμετώπιζε διαρκώς θυελλώδεις επικρίσεις και μάλιστα πολλές από αυτές έφταναν σε βαθμό υστερίας.

Ίσως συμβαίνει επειδή ο συγγραφέας ιστοριών τρόμου φέρνει πάντα άσχημα νέα. Θα πεθάνεις, σου λέει. Μην ακούς, σου λέει, τον Όραλ Ρόμπερτς³ ότι «Κάτι καλό θα συμβεί ειδικά σ' εσένα» γιατί κάτι κακό θα συμβεί επίσης ειδικά σ' εσένα, μπορεί να είναι καρκίνος, μπορεί εγκεφαλικό, μπορεί αυτοκινητικό δυστύχημα, αλλά θα συμβεί οπωσδήποτε. Και σε πιάνει από το χέρι, το κρατάει σφιχτά, σε μπάζει στο δωμάτιο και σε βάζει να ακουμπήσεις με τα χέρια σου αυτό που είναι κάτω από το σεντόνι... σου λέει να το αγγίξεις εδώ... κι εδώ... κι εδώ...

Φυσικά, ο θάνατος και ο φόβος ως θέματα δεν αποτελούν αποκλειστικότητα του συγγραφέα ιστοριών τρόμου. Πάρα πολλοί από τους λεγόμενους «καθιερωμένους» συγγραφείς έ-

³ Σ.τ.Μ.: Τηλεοπτικός ιεροκήρυκας και ιδρυτής χριστιανικού πανεπιστημίου.

χουν ασχοληθεί με αυτά με πολλούς και ποικίλους τρόπους –από το *Έγκλημα και τιμωρία* του Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι μέχρι το *Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ* του Έντουαρντ Άλμπι και τις ιστορίες του ντετέκτιβ Λιου Άρτσερ του Ρος ΜακΝτόναλντ. Ο φόβος ήταν ανέκαθεν μεγάλο θέμα. Ο θάνατος ήταν ανέκαθεν μεγάλο θέμα. Είναι δύο από τις ανθρώπινες σταθερές. Όμως μόνο ο συγγραφέας του υπερφυσικού και των ιστοριών τρόμου δίνει στον αναγνώστη μια τόσο μεγάλη ευκαιρία για πλήρη ταύτιση και κάθαρση. Όσοι ασχολούνται με το είδος έχοντας έστω και ελάχιστη επίγνωση του τι κάνουν ξέρουν ότι ολόκληρο το πεδίο του τρόμου και του υπερφυσικού είναι κάτι σαν ψιλό κόσκινο μεταξύ συνειδητού και υποσυνειδήτου· η λογοτεχνία τρόμου είναι ένας κεντρικός σταθμός του μετρώ της ανθρώπινης ψυχής, όπου συναντιούνται η γαλάζια γραμμή των πραγμάτων που μπορούμε να εσωτερικεύσουμε με ασφάλεια και η κόκκινη γραμμή εκείνων που πρέπει να ξεφορτωθούμε με τον έναν ή τον άλλο τρόπο.

Όταν διαβάζεις μια ιστορία τρόμου, δεν πιστεύεις πραγματικά αυτά που διαβάζεις. Δεν πιστεύεις σε βαμπίρ, σε λυκάνθρωπους, σε φορτηγά που παίρνουν μπροστά ξαφνικά και κινούνται μόνα τους. Τα τρομακτικά πράγματα που πιστεύουμε όλοι μας είναι εκείνα για τα οποία γράφουν ο Ντοστογιέφσκι, ο Άλμπι και ο ΜακΝτόναλτ: το μίσος, η αποξένωση, το να γερνάς χωρίς αγάπη ή να παραπαίεις σ' έναν εχθρικό κόσμο πατώντας στα αδύναμα πόδια της εφηβείας. Στην καθημερινότητά μας, στον πραγματικό κόσμο, συχνά είμαστε σαν τις αρχαίες μάσκες κωμωδίας και τραγωδίας, πλατύ χαμόγελο στην απέξω πλευρά και γκριμάτσα στην απομέσα. Υπάρχει ένας κεντρικός διακόπτης κάπου μέσα μας, ένας μετασχηματιστής ίσως, όπου συνδέονται τα καλώδια που ξεκινούν από αυτές τις δύο όψεις. Σ' αυτό ακριβώς το σημείο βρίσκει πολύ συχνά τον στόχο της μια ιστορία τρόμου.

Ο συγγραφέας ιστοριών τρόμου δεν διαφέρει και πολύ από έναν Ουαλό κριματοφάγο, που υποτίθεται ότι παίρνει πάνω του τις αμαρτίες των πεθαμένων τρώγοντας τελετουργικά το φαγητό καθενός πριν από την ταφή. Μια ιστορία τρόμου με τέρατα είναι σαν ένα καλάθι με φοβίες· καθώς περνάει από μπροστά σου ο συγγραφέας, αρπάζεις από το καλάθι του μια φανταστική φοβία και ρίχνεις μέσα μία από τις δικές σου, τις αληθινές φοβίες –για κάποιο διάστημα, έστω.

Παλιά, στη δεκαετία του 1950, υπήρχαν πολλές ταινίες με γιγάντια έντομα –*Αυτά!, Η αρχή του τέλους, Ο φονικός μάντης*, και πάει λέγοντας. Σχεδόν κάθε φορά, κατά την εξέλιξη της πλοκής, διαπιστώνουμε ότι αυτά τα γιγάντια άσχημα μεταλλαγμένα πλάσματα είχαν προκύψει μετά από μια δοκιμή ατομικής βόμβας στην έρημο του Νέου Μεξικού ή σε ερημικά κοραλλιογενή νησάκια του Ειρηνικού (και στην πιο πρόσφατη *Τρόμος στην παραλία των άρτι*, του 1964, που κάλλιστα θα μπορούσε να είχε υπότιτλο «Beach Blanket Armageddon», ο ένοχος ήταν τα απόβλητα ενός πυρηνικού αντιδραστήρα). Στο σύνολό τους, οι ταινίες τρόμου με γιγάντια έντομα συνθέτουν ένα σαφέστατο μοτίβο, μια δυσάρεστη βιωματική θεραπεία του τρόμου μιας ολόκληρης χώρας για τη νέα εποχή, που είχε προκαλέσει το Πρόγραμμα Μανχάταν⁴. Προς τα τέλη της δεκαετίας του 1950 ακολούθησε ένας κύκλος «νεανικών» ταινιών τρόμου, που ξεκίνησε με τις επικές *Τηνέιτζερ από το μακρινό διάστημα* και *Εισβολή από άγνωστο πλανήτη*, όπου στη δεύτερη ένας αμούστακος Στιβ ΜακΚουίν μάχεται ένα μεταλλαγμένο ον που είναι σαν άμορφη ζελατινώδης μάζα, με τη βοήθεια των έφηβων φίλων του. Σε μια εποχή που κάθε εβδομαδιαίο περιοδικό δημοσίευε τουλάχιστον ένα άρθρο σχετικά με το

⁴ Σ.τ.Μ.: Κωδική ονομασία του άκρως απόρρητου αγγλο-αμερικανικού προγράμματος παραγωγής ατομικών βομβών, το οποίο αναπτύχθηκε περί τα τέλη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

κύμα αντικοινωνικής συμπεριφοράς των εφήβων, οι νεανικές ταινίες τρόμου εξέφραζαν την ανησυχία μιας ολόκληρης χώρας για την εξέγερση της νεολαίας που βρισκόταν ήδη στο πρώτο ξέσπασμά της τότε. Όταν έβλεπες τον Μάικλ Λάντον να μεταμορφώνεται σε λυκάνθρωπο με δερμάτινο σχολικό μπουφάν, γινόταν αυτομάτως μια σύνδεση ανάμεσα στο φανταστικό στην οθόνη και στη δική σου περιρρέουσα ανησυχία για τον περίεργο νεαρό με το γρήγορο αμάξι που περνούσε και έπαιρνε την κόρη σου από το σπίτι. Όσο για τους ίδιους τους νέους (ή μουν έφηβος τότε και μιλώ εξ ιδίας πείρας), τα τέρατα που εκκολάπτονταν στα στούντιο της American-International τούς έδιναν την ευκαιρία να βλέπουν πλάσματα πολύ πιο άσχημα απ' όσο οι ίδιοι αισθάνονταν ότι ήταν· τι ήταν μερικά μπιμπίκια μπροστά στο νεκροζώντανο *πράγμα* που μέχρι πριν από λίγο ήταν μαθητής λυκείου στο *Έφηβος Φρανκενστάιν*; Ο ίδιος κύκλος ταινιών εξέφραζε επίσης τα αισθήματα των εφήβων, ότι οι μεγάλοι τούς εκμεταλλεύονταν και τους υποτιμούσαν και ότι οι γονείς τους «δεν τους καταλαβαίνουν». Οι ταινίες αυτές είναι τυποποιημένες (όπως είναι εξάλλου κατά το μεγαλύτερο μέρος της η μυθοπλασία τρόμου είτε γραπτή είτε κινηματογραφική) κι εκείνο που εκφράζει πιο καθαρά απ' όλα αυτή η φόρμουλα είναι η παράνοια μιας ολόκληρης γενιάς –παράνοια που αναμφίβολα προκλήθηκε εν μέρει από όλα εκείνα τα άρθρα που διάβαζαν οι γονείς. Σ' αυτή τη σειρά ταινιών, ένα τερατόμορφο ον γεμάτο κρεατοελιές απειλεί το Έλμβιλ. Τα παιδιά το ξέρουν, γιατί ο ιπτάμενος δίσκος προσγειώθηκε δίπλα στο μέρος που πάνε τα ζευγαράκια. Στην πρώτη σκηνή της ταινίας, το τερατόμορφο ον με τις κρεατοελιές σκοτώνει έναν γέρο μέσα σ' ένα ημιφορτηγό (στον ρόλο του γέρου, όπως πάντα, ο Ελάισα Κουκ, Τζούνιор). Στις επόμενες τρεις σκηνές τα παιδιά προσπαθούν να πείσουν τους μεγάλους ότι στην περιοχή κυκλοφορεί ένα τερατόμορφο ον με κρεατοελιές. «Φύγετε αποδώ πριν σας κλείσω όλους μέσα για παραβίαση του βραδι-

Από ερεβώδη βάθη, όπου αποκρουστικοί αρουραίοι
υπερασπίζονται το βασίλειό τους, έως ιλιγγιώδη ύψη,
όπου ένα όμορφο κορίτσι κρέμεται από μια κλωστή
πάνω από μια διαβολική μοίρα, αυτή η συλλογή
είκοσι διηγημάτων θα βυθίσει τον αναγνώστη
στον υποχθόνιο λαβύρινθο της πιο ανατριχιαστικής
και απόκοσμης φαντασίας της εποχής μας.

Ο μετρ της αγωνίας Στίβεν Κινγκ, στα καλύτερά του,
σε μια ανθολογία που περιλαμβάνει διηγήματα με τίτλους
όπως «Νυχτερινή βάρδια», «Το μάγκανο», «Μερικές φορές
επιστρέφουν» ή «Τα παιδιά στις καλαμποκιές»,
τα οποία έχουν όλα μεταφερθεί με μεγάλη επιτυχία
στον κινηματογράφο.

«Ιστορίες που σε διαπερνούν
σαν κυνόδοντες αρουραίου!»

-Kirkus Reviews

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-941-2

9 789604 619412